

Alternatív történelem magyar szemmel

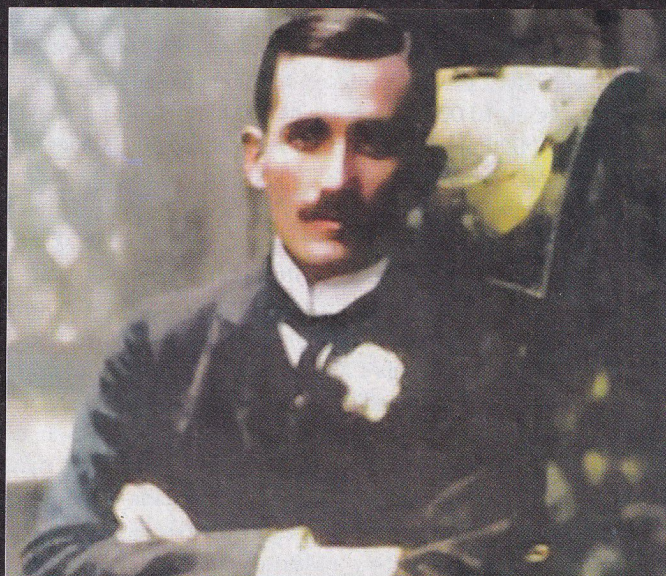
Múltunk kutatói

Külföldön már az 1800-as évek végén népszerűvé vált Atlantisz témája, valamint a további letűnt civilizációk kutatása. Egyre többen és többen fürkészték az emberiség múltjának titkait. Azonban hazánk is büszkélkedhet olyan emberekkel, akik a magyarság eredetét és az ősi civilizációkat is vizsgálták. Ezek az illetők sosem váltak teljesen elfogadottá a mainstream történészek körében, viszont felébresztették és gondolkodóba ejtették a magyar népet.

A tudományágak nagyon nehezen és lassan változnak meg. Gondoljunk arra, hogy hány évtizeden keresztül tanultuk azt, hogy az egyiptomi piramisokat rabszolgák építették. Ma már tudjuk, hogy ez nem igaz, de a történészek továbbra is számos vélhető tévedéssel kötik az ebet a karóhoz. Főleg akkor, ha nem egy szakmabeli kezdi ki a téziseket, hanem „dilettánsok”, akik létrehoznak egy „alternatív” történelmi világgépet. Viszont nagyon sok esetben az utóbbiaknak volt igaza, gondoljunk csak *Heinrich Schliemann*ra, aki komolyan vette a legendákat, és megtalálta Tróját.

Elsüllyedt világok

Amikor 1882-ben megjelent *Ignatius Donnelly* Atlantiszról szóló műve, óriási érdeklődés övezte az elsüllyedt kontinensek témakörét. Platón elég pontos leírást adott arra vonatkozóan, hogy hol volt Atlantisz, amelyet végül egy nagy árvíz pusztított el. Sokan mesének hitték ezt a történetet, de többen meglátták benne a múlt egy elfelejtett szeletét. Donnelly több kutatót is arra inspirált, hogy keressék meg ennek az elpusztult civilizációnak a maradványait, amik átforgathatnák a történelmi világgépünket. *Maróti Géza* (1875-1941) építész és művész több alkotása is világhírűvé vált. 1927-ben

Maróti Géza építész húsz éven át tanulmányozta Atlantisz legendáját

Amerikába hívták, majd pár évvel később a Közel-Keletre is eljutott, és Salamon-tempломának a rekonstrukcióját készítette el. Ez arra inspirálta, hogy foglalkozzon az Atlantisz-legendával és húsz éven át tanulmányozta a kérdéskört. 1933 és 1940 között tett közzé egy hatszáz oldalas tanulmányt *Mi vagyunk Atlantisz* címmel, amely tartalmazta az elsüllyedt város rekonstrukciós rajzait is. A dokumentumot német nyelven írta meg, de elküldte Amerikába és Angliába is, hogy fennmaradjon az utókor számára. Sajnos magyar nyelven soha nem jelent meg. Géza szimpatizált *Rudolf Steiner* filozófus és ezoterikus nézeteivel, így könyvének utolsó

fejezetét neki szentelte, és kitérte a férfi Atlantiszsal kapcsolatos nézeteit. Mivel számos kutató kezdte tanulmányozni az ókori civilizációk legendáriumát, ezért feltűnő volt, hogy az Atlantiszsal kapcsolatos természeti katasztrófa története más népeknél is megtalálható. Úgy vélték, hogy nem csak ez a sziget pusztult el, hanem több hasonló helyről is szó lehetett. Ezt prezentálta *James Churchward* (1851-1936) évtizedekkel később megjelent művében, ami a *Mu, az elveszett kontinens* (1926) címet viselte. Churchward sokat utazott a Csendes-óceánon keresztül, és amikor Dél-Amerikában tanulmányozta a maják romjait, arra

a megállapításra jutott, hogy Mu már 50 ezer évvel ezelőtt létezett, és szintén egy nagy áradás pusztította el. Szerinte a kontinens egyes részeihez tartozik a Fidzsi-szigetek és a Húsvét-sziget is, amelyek a felszínen maradtak. Churchward publikációjával megismerkedett *Csicsáky Jenő* (1885-1960) tengerészkapitány, aki a Királyi Tudományegyetem könyvtárában lelt rá a mű első kiadására. Mivel ő maga is számos helyre eljutott, ezért amatőrként tanulmányozni kezdte az ősi kultúrákat. Ennek eredményeként jelent meg 1938-ban a *Mu – Az emberiség szülőföldje* című kötete, amelyben ősi képrázásokat, szavakat és történeteket hasonlított össze, amiből azt a következtetést vonta le, hogy egyetlen pontból indult el az egész emberi civilizáció. Ez alól nem kivétel a magyarság sem, így később emigrációs származéknak látott napvilágot néhány füzet, ami népünk eredetét tárgyalta. Csicsáky bemutatta a maja – ami valójában magyar – nép nyelvét és a sumerokkal kapcsolatos rokonságunkat is. *A magyar nemzetszalád útja Távol-Nyugatról a Távol-Keletig* című munkája alig pár tucat példányban jelent meg egy évvel a halála után. Ezeket másolták azok a magyarok, akik úgy vélték, hogy a történelmünkkel kapcsolatban valóban téves dolgokat tanulunk az egyetemeken. Mu és Atlantisz iránt ma is nagy az érdeklődés, és ezek a régi szerzők számos embert inspiráltak a további kutatásokra.

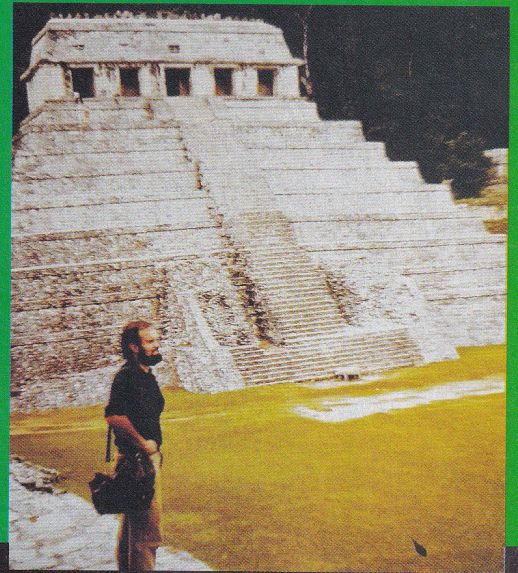
A magyar Dániken

A népszerű svájci író, *Erich von Däniken*, több mint 60 millió példányban adta el könyveit világszerte. Az ősi űrhajósokról szóló hipotézise óriási vitákat generált a tudományos körökben, de akadtak támogatói is. Ma már tévésorozatokat

és filmeket gyártanak Däniken munkái alapján, de erőteljesen megtalálhatjuk a populáris kultúrában is. Däniken csak 1968-ban adta ki az első könyvét az *Istenek szekerei* címmel, de öt megelőző márkét évtizeddel pedzegették azt a kérdést, hogy vajon jártak-e a múltban földönkívüliek a bolygónkon. Például *Desmond Leslie* 1952-ben, míg *Robert Charroux* 1963-ban írt az ősi látogatókról. Ebben az időszakban egy távolba szakadt hazánkfia szintén érdeklődött a téma iránt, aki leginkább az általa rendezett dokumentumfilmekkel vált ismertté. *Rózner Géza* (1910-1997) Budapesten született, de 1935-ben Angliába költözött, majd pedig az Egyesült Államokba vándorolt. Először statisztaszerepben tűnt fel filmekben, aztán néhány alkotás tárproducer lett. Hamarosan kezébe vette az irányítást, és saját filmeket kezdett el forgatni az ősi civilizációkról. Megismerkedett az ősi látogatók elképzelésével, hallott Muról és Atlantiszról, de ismerte *Helena Blavatsky* teozófus írásait is. 1964-ben *Gene Savoy* amerikai kalandor és amatőr régész felfedezte Vilcabambát, az inkák legendás és elveszettnek hitt városát az őserdőben. Talán a sors akarta így, de ekkoriban Rózner az Atacama-sivatagban sátorozott, és ekkor forgatta *Az inka birodalom sagája* című dokumentumfilmjét. Találkoztak Savoy-jal, aki rögtön felkérte Gézát a kutatásaihoz, hogy fotókat és filmfelvételeket készítsen. A férfi így emlékezett vissza rá *Az inkák utolsó elveszett városa* című könyvében: „Geza de Rosner egy óriás, aki fejével és válláival mindenki más fölé tornyosult. Ő lett az operatőrünk. Kapcsolatban állt Ardilles kormányzóval, aki ellátott minket málhás állatokkal, és megtette őt az emberek vezetőjének.” A sűrű dzsungel és kannibál törzsek területén keresztül az expedíció végül elérte Vilcabambát, és három

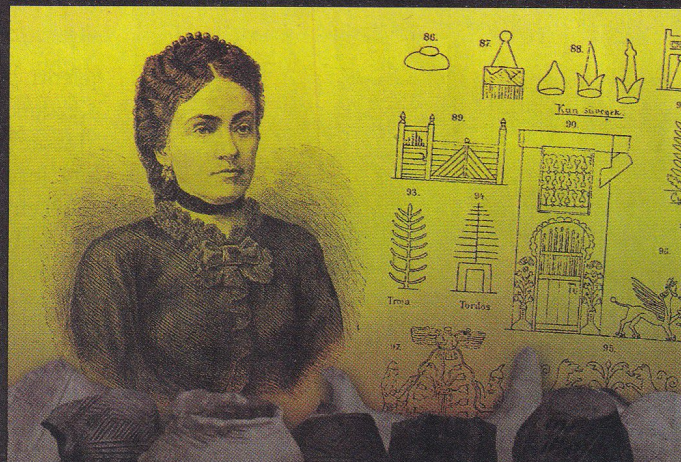
Világkonferencia egy horvát városban

A nagykanizsai *Tóth László* csak a kilencvenes években lett népszerű a földönkívüliekkel kapcsolatos előadásaival, de már a rendszerváltás előtt sikerült eljutnia a Däniken által szervezett ősi űrhajós rendezvényre. 1976-ban ugyanis a horvát Crikvenica városában rendeztek egy világkonferenciát, ahová őt is meghívták, mint előadót. Legnagyobb meglepetésére találkozott *Marx György* fizikussal, aki elmondta, hogy egy háromfős magyar tudóscsapat is a hallgatóság között van. A szerencsének és a sorsdöntő találkozásoknak hála, László eljutott Mexikóba, és élőben láthatta *Pacal* király sírját.

héten keresztül megpróbálták mindent dokumentálni. Egy hónappal később újra visszatértek, és még több időt szenteltek a romok feltérképezésének, így Géza rengeteg anyaggal rendelkezett ez ügyben. A következő kalandja az

világításban érzékelte, és ez mások tapasztalataival is egyezett, akiknek szintén sikerült befeküdniük a szarkofágba. Azt is érezte, hogy többen vannak körülötte, akik rég elhunyt egyiptomiak lelkei voltak. A

Torma Zsófia volt az első magyar régész, aki a sumerok nyomait kutatta Erdélyben

egyiptomi Nagy Piramishoz fűződik, amikor sikerült elintéznie, hogy a Királykamrába maradhasson az éjszakára. Gyertyákat és fényképezőgépet vitt magával, majd befeküdt a gránitszarkofágba. Mivel a szarkofágban sosem találtak múmiát, és dicsőítő feliratok sincsenek a falakon, többen úgy gondolták, hogy egy beavató hely lehetett. Ezzel a szemlélettel Géza is egyetértett, és keresztelő medencének nevezte el. Egy idő után azt tapasztalta, hogy kilépett a testéből, és saját magát látta fentről. A testét gyenge meg-

kíséret után elfújta a gyertyákat, amikkel gyéren megvilágította a kamrát, majd elővette fényképezőgépét és képeket készített. Az előhívás után látta azt, hogy a szarkofág sarkai világítanak, és a falból is világító sávok áramlottak ki. A piramis rejtélyes belső világításáról is több beszámoló szól, de azóta sem tudtak rá magyarázatot találni. Rózner kalandos élete folytatódott, és vitorlášhajóval szállt partra a Húsvét-szigeten, amelyről könyvet írt, majd utolsó éveire hazaköltözött, és gyűjteményét átadta a Néprajzi Múzeumnak.

Méltó úttörők

Nem mindenki foglalkozott a földönkívüliekkel vagy az atlantiszi legendákkal, de mégis sokat tettek a történelemtudomány helyes megismeréséért. *Torma Zsófia* (1832-1899) volt az első magyar régész, aki a neolitik-kőkorszakbeli telephelyeket tanulmányozta és kutatta a sumerok nyomait Erdélyben. A sumer-magyar rokonság kutatását *Bobula Ida* (1900-1981) folytatta, így a történész hölgy már a hatvanas években kiadhatta az első tanulmányait. Ezek az Egyesült Államokban láthatnak napvilágot, ugyanis az 1947-es emigrálása után ott telepedett le. Szinte vele egy időben tevékenykedett *Badiny Jós Ferenc* (1909-2007), aki autodidakta sumerológusként hasonló tanulmányokat tett közzé. Egyik nemzetközileg is népszerű munkája szerint Jézus párthus volt, és a népét rokoni szálak fűzték a magyarokhoz. Badinyt és Bobulát is támadták a finnugorista elméleteket terjesztő tudósok, de néhány őstörténész támogatta őket, és a viták évtizedeken keresztül zajlottak. A magyarságkutatás viszont a mai napig is az érdeklődés középpontjában áll, és reméljük, hogy egyszer fény derül népünk valódi eredetére és őstörténetére.

MISKOLCI LÁSZLÓ